

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a měsíční vydání
v Creta pro Baline okres, Neb., ve
Behuyer a Clarkson pro Colfax okres,
Neb., ve Wilson, Kana, pro stát Kan-
sas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát
Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn.,
pro stát Minnesota a v Tysdal, S. D.,
pro stát South a North Dakota.

Předplatné:
Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu
\$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějeť se pomocí ex-
presních poukázek (Money Orders), ex-
presních poukázek (Express Money
Orders), bankovních poukázek (Bank
Draft), anebo v registrovaném dopise.
Oznamujeme-li své přestěbování, ude-
jte starou i novou adresu.
Dopisy z krubů čtenářstva ochotně
uveřejňujeme. Musí být stručné, psané
bez úmyslu někomu osobně poškodit a
podepsány plným jménem, ať již má
být v redakci utajeno, anebo s dopi-
sem uveřejněno.

Roosevelt oznámil v minulých dnech, že zůstane s progresivní stranou. Bývalý prezident je jako každý statečný kapitán, který nepouští své lodě, ani když se již potápí.

Některí lidé v přítomném stálé destivém počasí nacházejí útěchu aspoň v tom, že déšť uspoří jim práci s kropením trávníků kolem obydlí. Blažen ten, kdo v poháru rmutu dovede nalézt krupěj útěchy.

"Potřebujeme děla a ne mírové chrámy," volá guvernér Wisconsinu. Pravdu má! A je-li už třeba mírových chrámů, ať zhotoví jsou s bombovzdornými střechami.

Dr. Steven Langdon, profesor assyriologie na Oxfordské universitě, vyčetl ze staré desky o legendě o ráji, že nebyla to Eva, jež snědla jablko zapovězeného stromu, nýbrž Noe. Vždycky jsme si mysleli, že jednou dojde k obhájení naší pramáti.

Zprávy z Georgie docházející nasvědčují tomu, že je tam znamenité počasí pro lynčování.

Ti, kteří mají nejvíce z naší země, musí ji také nejvíce milovat! Z toho přirozeně následuje, že v případě války první, kdo vyšl na válečnou frontu, byli Vanderbidtové a Rockefellerové.

V městě New Yorku za první polovinu toho roku událo se 126 vražd, tolik, co za stejnou dobu v celé Anglii. Příčina toho je lehká k nalezení: Na každých dvacet vražd je jenom jedna poprava.

VELKÉ NĚMECKO A NÁROD ČESKÝ.

V zemích spojených doposud převládá náhled, že dojde k rozdělení Rakousko-Uherska po této strašlivé válce, která ničí výkřem všech národů, na ní se podléjejících a uvaluje na země strašná břemena dluhů. Spojenci nevzdali se doposud naděje, že podaří se jim porazit Němce a přimět je k uzavření míru, který byl by pro spojence uspokojivým. Uznávají však, že i porážkou Německa "nebezpečí Evropy" nebylo by od straně, ježto Německo především bude se snažiti, aby chránilo svoji kůži a bude hleděti získati z této války, i když z ní vyjde poraženo. Bude se snažiti sesílití tím, že k sobě více připoutá rakouské německé země a uskuteční si sen o Velkém Německu.

Dejme tomu, že Němci vytlačeni byli by z Francie a Belgie, jakož i z polského území. Dejme tomu, že Itálie získá rakouské provincie, kde usazení jsou Italové, Rumunsko Sedmihradsko, Rusko Halič a Bukovinu a Srbsko Bosnu a Hercegovinu. Dejme tomu, že Uhry a Čechy stanou se samostatnými a Francie získá Elzas a Lotrinsko. Německo po té pohltilo by zbývající část Rakouska a stalo by se zeměpisně větším než na počátku války. Rakousko by po té nekladlo žádného odporu myšlence o Velkém Německu. Bylo by tak slabě, že na takový odpor by ani nemohlo pomýšlet. Rakousko i v přítomném svém postavení bylo vlastně jednou z nejbližších velmocí Evropy a před vypuknutím nynější války převládá náhled, že kterákoliv jiná velmoc evropská

anebo skupina menších národností by Rakousko ve válce porazila. Také na počátku války nynější byla patrná tato slabost Rakouska. Rakouská vojska prohrávala napořád a snad do dnešního dne byla by na nepřetržitém ústupu, kdyby Němci neuchopili se otěží spojených teutonických armád. Němečtí důstojníci nyní velí rakouským plukům a rakouský generálové podřízeni jsou generálům německým. Osudy rakouské říše řízeny jsou Berlínem a Rakousko sotva kdy již vymaní se z tohoto vrchního německého poručení. Jinými slovy, ať již přítomná válka skončí jakkoliv, Velké Německo bude jistě utvořeno.

V článku v čísle minulém poukázali jsme na to, že slovanské živly v rakouské říši tento konec předvídal již před lety a upřímně radily k zahájení jiného směru v zahraniční politice Rakouska. Správně poukázaly k tomu, že Rakousko je říší převážně slovanskou a že jako taková měla by spíše hledati spojence ve větší ruské a v říších, které smáží se zachovati Evropě demokracii, pokrok a svobodu národů. Rakousko ku svému nynějším konci hlalo se bezhlavě. Byla toho snad hlavně příčinou okolnost, že nemělo od dob Metternichových silného diplomata, který železnou rukou chránil by velmocenskou důstojnost říše. Nemělo státníků, kteří by uznávali, že jenom ve spokojenosti všech národů rakouských spočívá budoucí jeho síla a který by poradil k jinému směru v jednání s těmito národy, jejich nespokojenost tvořila hlavní složku bezmocnosti rakouské říše. Rakouská diplomacie políhávala vždy po Berlín a byli tak krátkozrači, že nepozorovali, že je to vlastně Berlín, který pracuje k zániku velmocenské důstojnosti Rakouska.

Nyní, kdy toto Velké Německo je pravděpodobným důsledkem přítomné války, uvažuje se mnoho o tom, jaké důsledky mělo by to pro národ český, kdyby stal se součástíou toho Velkého Německa. Spadl by v rámci této německé velmoci nepochoybě jenom v tom případě, kdyby nedošlo k úplnému vítězství spojených a kdyby Rakousko a Německo byly schopny uhájiti si většinu svých nynějších provincií.

Jsou mnozí, kteří se domýšlejí, že znamenalo by to vlastně zánik českého národa, neboť osud náš po té podobal by se osudu lužických Srbů a německých Poláků, kteří jsou systematicky germanizováni. Německo by po té s přislovnou svojí důkladností provádělo "očistu" a ta znamenala by pro národ náš velké nebezpečí.

Je sice pravdou, že v tom případě způsobeno bylo by mnoho škod, ale nelze si myslet, že by došlo k takovým koncům, jaké kreslí pesimisté. Balkánské národnosti vydržely staletý útlak od Turků a přes to ve vhodné době byly schopny povstati k nové moci. Nebylo by možno také zdolatí národ tak kulturně a hospodářsky silný jako je národ český. Plak budí protitlak a jistě touha českého národa po svobodě, po volném vývoji a pokroku nedala by se utlumiti, i kdyby hydra germanizační jakkoliv se namáhala.

Musíme pamatovati, že tyto naděje národa českého v konečné splnění smu o svobodě byly plně oprávněny, neboť nelze si myslet, že by vítězství teutonických spojených — kdyby stalo se skutečným — bylo zárukou míru na leta budoucí. Bylo by to vlastně zastavení války na nějakou dobu a mezitím poražené mocnosti připravovaly by se k válce nové. Poněvadž byly by jim k službám obrovitě zdroje, připravily by se důkladně, tak že by byly schopny Německo porazit. Přípravy k nové válce, hrozivější nežli je válka přítomná, byly by diktovány nutností. Evropským mocnostem musí jiti především o to, aby udržena byla rovnováha. Vítězství teutonických spojených znamenalo by jakousi nadvládu Němců, ohrožení jimi světových tržeb a pod. I kdyby nejednalo se o spojencům o velké ideály lidstva, o vývoj demokracie, pokroku a o hospodářskou a národní svobodu, pak k přípravám k nové válce donuceni byli by hrozdila nebezpečím, že německý sen o světovém panství uveden byl by ve skutek. Z těchto důvodů říven naději na samostatnost v národě českém bylo by jenom logické. Snad tedy jenom

na čas prováděna byla by germanizace v Čechách a Persekuce. Ale persekuce českého národa nevykonala by to, o co by se Velké Německo jednalo. Taková persekuce způsobila by novou nespokojenost, vnitřní boje a rezervovanost, které by ovšem nepřispívaly k síle nové říše. A právě o tuto vnitřní sílu se bude jednati státníkům velkého Německa. První starostí po válce bude vyhlazení stop válečného kroku. Země, ať vítězná anebo poražená, budou zadrženy, průmysl a obchod bude nucen hledati nové trhy, a bude nutno spolupřátce každého občana, aby země vybědly z dluhů, do nichž uvřzeny byly válkou.

Tu bude třeba obětavosti všech. Státníci Velkého Německa nepochoybě budou mít před sebou celou řadu důležitých otázek, jejich rozřešením nebudou stěžovati si rozštěpením vnitřních nepokojů. Budou věděti, že před nimi naléžají se velké úkoly, jejich vykonání nebylo by možno, kdyby nadále národové, tvořící nynější Rakousko, byli nespokojeni. Bude se jim jednatí o to, aby zahladili stopy starého nepřátelství a učinili jim jistě jazykové ústupky, aby učinili státní svazek jednotnějším. Nebudou ovšem tak jednati z nějaké náhle vzplanuvší lásky k těmto národům, ale čestě z vlastního zájmu, neboť přežítí-li se, jak slabou na venek je říše, kterou tvoří národové nespokojeni, kteří ve válce přejí si spíše vítězství strany nepřátelské, nežli vítězství říše, jejíž jsou součástíou.

S tak vyspělým národem, jako je národ český, musí se počítati pro budoucnost. Národ takový dovede již obhájití svoje právo na existenci. Persekuce českého národa nové říši, které se musí jednatí především o vnitřní klid, nepřinesla by žádného prospěchu. Zkušenosti, které Rakousko mělo v přítomné válce, nesmějí se opakovati. Nové Německo by nespokojení býti považováno za říši rezervovanou, tvořenou potlačovanými a nespokojenými národy, na které nebylo by možno se spoléhnouti.

Doufáme ovšem stále ve vítězství spojených a těchto několik řádek napsali jsme jenom k vůli těm, kteří již dnes zoufají nad příštím osudem národa našeho. Národ český přešel těžší rány a jistě i v novém státním útvaru, vstalém ze spojení Německa a Rakouska, by obhájlil svoji individualitu a nenechal by se vyhladiti.

RUSKÉ NÁHLEDY O BOJÍCH V POLSKU.

Ruský lid přijímá zprávy o porážkách carských armád v Polsku celkem klidně. Je mu dobře známo, že hlavní příčinou těchto ruských neúspěchů je nedostatek střeliva, ale pevně věří, že tomuto nedostatku během několika následujících měsíců bude odpomoceno a pak se nastane den odplaty. Tento klid, nechceme-li říci lhostejnost, s jakým obyvatelstvo říše ruské přijímá zprávy o porážkách v polských provinciích, jest jednou z nejpůsobivějších psychologických událostí války. Většina ruských časopisů všech politických odstínů chladně domnívá, že nedostatek střeliva působí ruským armádám velké obtíže. Všeobecný ústup a vyklizování důležitých měst ruského Polska označují za pouhé nutné události v průběhu pozorně plánované kampaně.

Petrohradský časopis, Novoye Vremya, je toho přesvědčen, že, ať jakkoliv jsou velké úspěchy Němců v Polsku, konečné vítězství příkloní se na stranu Rusů, ježto Rusko může si ke všemu dopřáti času, kdežto pro Němce každá minuta má velkou důležitost. Časopis tento praví:

"Němci chají na nás neslychané masy mužstva a kovů. Vynakládají nyní všechnu svoji sílu v snaze zdrtiti ruskou armádu a učiniti ji neškodnou po tak dlouhou dobu, co by stačilo jim ohrožiti se na západ proti našim spojencům. Neohlížejí se na ohrožení stráty mužstva a mrhání střílvem. Jenom jedna věc má pro ně velkou cenu — čas. Naše chrabrá armáda a její statečný nábojník tomu rozumějí a pomalu ustupují, uho věvajíce a shromáždějíce svoji sílu a zazárají prudké rány nepříteli během dočasného ústupu. Naše hlavní starost je o armádu a její sílu a ducha. Její síla vezrá a její duch neochabuje. Dávě

fujíce v ní a jsouce hrdými na její chabrost, neztváíme odvahu na nedostatek těchto dočasných ústupů a s neochvějným klidem očekáváme vítězství spravedlivé věci."

Podobný náhled vyjadřuje profesor Kuzmin-Karajev v petrohradském časopise, Věstník Evropy: "V Rusku každá železniční stanice je naplněna mladými, zdravými a silnými dělníky; každý velký restaurant má plno poslůh; paroplavební piery na Volze a populeni život každého města nese svědectví, že není mezi námi nedostatek tělesně schopných mužů. Ať jakkoliv velký počet vojáků odebral se do války, zásoba mužů schopných bojovati je stále obrovská. Z toho důvodu máme dostatek materiálu, abychom nahradili ztráty v naší armádě. Němci bezohledným mrháním střeliva ukazují, že potřebují rychlé vyvroležení války za každou cenu. A my potřebujeme, aby v ní bylo pokračováno. Každý dodateční měsíc, i kdyby nebyl provázen novými úspechy, zvyšuje naše naděje na konečné vítězství."

Také západní spojenci Ruska jsou přesvědčeni, že jedná se v Polsku jenom o dočasný neúspěch. Mnohé anglické a francouzské časopisy mají za to, že Rusové lákají Němce do vnitř své země, z které žádný z předcházejících veteránů nevrátil se jako vítěz. Tak londýnský časopis Spectator píše:

"Nejvíce, co se může Rusům státi, je, že budou pokračovati v ústupu, jako často činili ve své historii. Ale ústup Rusů, jak již shledal král švédský, Karel XII. náhle, když učinil prudký náběh do Poltavy, jak shledal Napoleon před Moskvou, spojenci naša Krym a Japonci v Madžarii, znamená porážku anebo konec války, ani nic jiného než choulstivou situaci pro veterány."

Spectator uvažuje, co učiní němečtí vojenští velitelé po tomto ruském ústupu. Má se za to, že přijmou tu boje zákopové, jaké jsou v proudu na bojišti západním. Píše o tom:

"Jestliže se usadí tam, kde nyní se naléžají a zakopají se, pak budou mít před sebou neobyčejně těžkou práci. I německá smělost a vynalézavost musí se chvětí při myšlence na zákopovou linii od rumunských hranic až k Baltickému moři. Taková zákopová a opevněná linie mohla by účinně mužti udržena jenom milliony lidí a nebe ví, jak mnoho děly. Ale i kdyby k tomuto prostředku Němci se utkali, pak linie byla by vskudě velice tenká. To znamená, že mohla by býti prorazena Rusy, kteří by brzy uznávali, že nebylo pro ně nutnosti mít, jako my ve Francii a Flandriích, souběžnou linii — v tomto případě tisíce mil dlouhou."

Z těchto posudků je patrné, že ruské neúspěchy v Polsku nejsou považovány za tak vážné, aby znamenaly konec naděje na konečné ruské vítězství. Jak už dříve bylo psáno, válka zastihla Rusko v nepřípravenosti. Rusko potřebuje jenom čas, aby se vzpamatovalo a využilo plně svých obrovitých zdrojů. Ruský průmysl byl nyní zorganizován pro vojenské účely a nebude to dlouho trvati a ruské armády budou mít dostatek střeliva, aby mohly zahájiti ofensivu. Německá vítězství v Polsku neznamenají porážku ruského národa. Znamenají jenom prodloužení války a delší dobu německého napjetí. Německá theorie o napjetí síly a zdrojů za účelem rychlého vítězství sotva se tentokrátě osvědčí.

ZÁPAS O PŘÍZEN BALKÁNSKÝCH STÁTŮ.

Otázka, jak zachovají se balkánské státy k přítomné válce, je doposud nerozřešena a všechny dosa- vadní předpovědi se ukázaly mylnými. V přítomné době činí se meoý tlak diplomaty obou skupin válčících zemí na tyto balkánské země, aby řekly rozhodné slovo, aby bylo jasno, co od nich v budoucnosti je možno očekávati. Německo a Rakousko-Uhersko žadají na nich zachování přátelské neutrality a o tuto "přátelskou" neutralitu jedná se jim hlavně v Rumunsku, skrze které je možno dopravovati střelivo do Turecka, kde jeho zásoby prý povážlivě se tenčí a napřížili-li pomoc hrav. Turci nebudou moei vydržeti seš- leného tlaku na Dardanelly, klíč k říši ruské. Až doposud Rumun-

sko udržovalo neutralitu, kterou v Německu považovali za "zlomyslnou," to jest takovou, která stálo v sobě chovala velké nebezpečí. Až doposud pevně odpírání dovoleti, aby skrze jeho území mohlo býti dopravováno střelivo do Turecka.

Německé časopisy bezohledně tepají tuto "zlomyslnou" neutralitu rumunskou. Tvrdí, že Rumunsko svým vlastním výkladem neutrality poškozujee Turecko, třetího spojence Německa a Rakouska. Z toho důvodu prý Rakousko a Německo naléžají se na va- bléhi, zdali oni jsou vázáni dřívějšími smlouvami s Rumunskem Rumunsko prý následkem smluv s centrálními císařstvími, to jest s Rakouskem a Německem, mělo zaujmouti zcela jiné stanovisko než ono, které volilo.

Německo nemohlo nabídnouti Rumunsku žádného území. Ale učinilo tlak na svého spojence, Rakousko, aby svému sousedu na východě nabídko odškodnění ve formě území, obydlené rumunským lidem. Ale rumunští státníci nejevili valné chuti bráti tyto rakouské nabídky za bernou minci. Uprímnost Rakouska byla brána v pochybnost. Kdyby Rakousko a Německo zvíťazilo, snadno by se mohlo státi, že by odvolaly dřívější smlouvy a Rumunsko nezískalo by žádného odškodnění za svoji "přátelskou" neutralitu. Spojenci učinili Rumunsku nabídky mnohem lákavější, ale neúspěchy Ruska v Polsku a malý postup spojených na Galipolském poloostrově přiměl rumunské státníky k opatrnosti a k rozhodnutí vyčkávati dalšího vývoje situace. Není o tom pochybnosti, že většina rumunského lidu nakloněna je spojencům, zvláště když Italie do boje zasáhla. Ale panovníká rodina je nakloněna věci teutonických spojených. Ministerstvo je prostředníkem mezi korunou a lidem a je tu otázka, zvíťazí-li právní panovníké rodiny anebo právní lidu.

Diplomati spojenců shledali, že dříve než mohlo by dojiti k sver- němu zakročení balkánských národností, bylo by nutno odstraniti nepřátelství, které mezi nimi povstalo po poslední balkánské válce. Bulharsko se domnívalo, že učiněna mu velká nespravedlnost, když po poslední balkánské válce vzata byla mu Makedonie, na kterou činilo si nároky. Srbsko získalo jednu část tohoto území a Řecko druhou. Srbsko a Řecko zdrahají se povoliti. Snad Srbsko bylo by možno přimět k povolnosti, když Bulharsko zmírnilo svoje požadavky, ale Řecko sotva se vzdá své části Makedonie ve prospěch Bulharska.

Situace na Balkáně není tudíž pro spojence v přítomné době smolobližná. Dokud Německo bude dopřána přiležitost, aby poráželo jednoho ze spojenců po druhém, potud balkánské národnosti nebudou jeviti příliš mnoho chuti podletí se na zápas. Snad nějaké pozoruhodné vítězství spojených mělo by vliv na příznivě jejich rozhodnutí, ale takové není v dohledu. Spojenci mají za to, že nějaký nový úspěch nad Turky, vyjasnil by poněkud balkánský obraz a proto pokoušejí se uspliniti kampaň na Galipolském poloostrově. Ale dosavadní jejich úspěchy na této části evropského bojiště nebyly takové, aby svědčily o tom, že Turci Cañhradu neubrání a že tento co nejdříve stane se korfisti spojenců. Přes to se však očekává, že v příštích několika dnech dojde k nějakému rozhodnutí, z něhož dá se souditi, co bude možno od balkánských států očekávati v budoucnosti. Sněm český a srbský jistě jednati bude o této otázce a snad v té věci promluveno bude rozhodné slovo.

Postup na Oděsu po řece Dněstu skrze jižní Rusko.

Proražení srbsko a Bulharsko a spojení s Tureckem, tak aby spojenci mohli býti vypuzeni z Dardanell.

Vpád do severní Italie skrze průsmyky Alp.

Podrobení Anglie je jedním z nejmějšších německých přání, ale je to velmi těžký úkol. Kdyby však podařilo se Německu setkatí se s úspěchem v tomto pohybu, pak ovšem zakončení války bylo by jisté. Ale Německo dobře ví, že Anglie na takový útok je dobře připravena. Lord Kitchener má doposud 2,000,000 vojáků v Anglii, kteří byli by vrženi proti veteráni. Anglické loďstvo je v pohotovosti někde na severu Anglie a jistě bylo by schopno odraziti útok německého loďstva. Němci se ale domnívají, že v příštích několika dnech dojde k nějakému rozhodnutí, z něhož dá se souditi, co bude možno od balkánských států očekávati v budoucnosti. Sněm český a srbský jistě jednati bude o této otázce a snad v té věci promluveno bude rozhodné slovo.

NĚMECKÉ ZÁMĚRY.

Svět marně doposud snaží se rozluštití otázku: Jaké jsou další záměry Německa? Bude pokračováno v ofensivě na východním bojišti a bude učiněn pokus o dobytí Petrohradu anebo budou vřena přebytná vojska na jiné fronty? Kdybychom soudili dle ú- dálosti posledních dnů, řekl by nehom, že Němci pokusí se postupovati k přístavnímu městu Rigas a odtud dále na sever k Petrohradu. Praví se, že i Rusové uvažují o nebezpečí takového pohybu a v tom případě přestěbovali by stře ruské vlády z Petrohradu do Moskvy. Ale vojenští odborníci spojenců

prohlašují, že na takový pohyb Němci se neodváží. Nepřinesl by jim zcela žádných vojenských výhod. Dejme tomu, že dvacet armádních sborů německých bylo by schopno dobytí Rigy a postupovati dále na Petrohrad. Byl by tedy takový pohyb možností, ale němečtí vojenští velitelé dobře vědí, že byl by i krajně nebezpečný. Bylo by to obrovské pítvá- ní energií, které německé armády v přítomných válčných chvílích si dovoliti nemohou. Byla by to "rána do vzduchu," která by Německu žádného prospěchu nepřinesla. Sídlo ruské vlády bylo by přestěbováno do Moskvy, do které od Bugy je ještě hodně daleko. Mezitím ruské armády by se zreorganizovaly k protiděru a nepochoybě žádní z těch Němců, kteří by se dostali do carského kapitola, by se k hlavním svým armádám nevrátili.

Jak mnoho vojska mají Němci na východním bojišti, není jisto. Mnozí odhadují počet německého vojska na východě na 2,250,000, k čemuž dlužno připočísti asi 2,225,000 mužů rakouského vojska. Jedni soudí, že Německo má méně vojska na východním bojišti, než Rakousko. Ať je tomu jakkoliv, je jisto, že teutonská vojska na východě mají početní přesihu nad Rusy, kteří kromě toho trpí velkým nedostatkem střeliva.

V přítomné době teutonské armády dorážejí na druhou obrannou linii ruskou, jež táhne se od Rigy k Brest-Litevsku a dále na jih a Berlín nepřestává tvrditi, že tato linie stává se pro Rusy neudržitelnou. Kdyby podařilo se Němcům dobytí i této linie, sotva by postupovali dále. Další postup do vnitř Ruska znamenal by velké nebezpečí. Čím dále naléžati budou se německá vojska od svých základů zásobovacích, tím pro ně bude těžší.

Dá se očekávati, že německý vý- boj na východě zakončen bude ještě v tomto měsíci. Tak zhude Němcům ještě tři měsíce příznivého počasí k provádění operací ve velkém měřítku. Německo nepochoybě v těchto dalších třech měsících zahájí meoý nápor na některé jiné válčné frontě. Je sedm možných pohybů v příštích třech měsících a jsou to následující:

Spojený námořní a armádní útok na Anglii.

Pokus o dobytí pevnosti Verdunu a celé linie na Maase ve Francii.

Proražení francouzského středu u Soissons směrem k Paříži.

Útok na anglickou linii mezi Ypres a La Bassee a dobytí pobřežních francouzských měst, Calais a Boulogne.

Postup na Oděsu po řece Dněstu skrze jižní Rusko.

Proražení srbsko a Bulharsko a spojení s Tureckem, tak aby spojenci mohli býti vypuzeni z Dardanell.

Vpád do severní Italie skrze průsmyky Alp.

Podrobení Anglie je jedním z nejmějšších německých přání, ale je to velmi těžký úkol. Kdyby však podařilo se Německu setkatí se s úspěchem v tomto pohybu, pak ovšem zakončení války bylo by jisté. Ale Německo dobře ví, že Anglie na takový útok je dobře připravena. Lord Kitchener má doposud 2,000,000 vojáků v Anglii, kteří byli by vrženi proti veteráni. Anglické loďstvo je v pohotovosti někde na severu Anglie a jistě bylo by schopno odraziti útok německého loďstva. Němci se ale domnívají, že v příštích několika dnech dojde k nějakému rozhodnutí, z něhož dá se souditi, co bude možno od balkánských států očekávati v budoucnosti. Sněm český a srbský jistě jednati bude o této otázce a snad v té věci promluveno bude rozhodné slovo.

Na západní frontě naléžají se tři místa, kde Němci mohli by do- ciliti velkých a možná že i rozhodujících výsledků. Je to linie na řece Maase na pravé straně, nedaleko Soissons ve středu a ve Flandriích na straně levé. Porážka spojených v kterémkoliv z těchto jmenovaných míst, uvedla by Paříž do nového nebezpečí. Někteří soudí, že Němci provedou soustře- děný nápor ve všech těchto místech. Kdyby podařilo se jim pro- razit ve středu, osud Paříže byl by spoečten. Kapitál Francie ne- dovedl by dlouho vzdorovati útoku těžkých obléhacích děl. Pád Paříže byl by pro Francii těžkou ranou, z které stěží by se vzpama- tovala.